उक्त्वा न्यस्ये आदिभिः सप्त धातून-
ऽथ वसुदा प्राणबीजं क्रोधमप्यात्मने स्वान् ।
उद्यत्प्रद्योतनशयरुचिं तप्तहेमावदातं ।
पार्श्वद्वन्द्वे जलधिसुतया विश्वधात्र्या च जुष्टं ॥ ११ ॥
नानारत्नोल्लसितविविधाकल्पमापीतवस्त्र ।
विष्णुं वन्दे दरकमलगदाकौमदीचक्रपाणिं ॥ १२ ॥
ध्यात्वैवं परमाक्षरैर्यो
विन्यसेद्दिनमनु केशवादियुक्तैः ।
मेधायुःस्मृतिधृतिकीर्त्तिकान्तिलक्ष्मी-
सौभाग्यैश्चिरमुपबृंहितो भवेत् सः ॥ १४ ॥
अमुमेव रमापुरःसरं
प्रभजेद्यो मनुजो विधिं बुधः ।
समुपेत्य रमां प्रथीयसीं
पुनरन्ते हरितां व्रजत्यसौ ॥ १५ ॥
इत्यच्युतीकृततनुर्विधिवत्तु तत्त्व-
न्यासं नपूर्व्वमपराह्णरनत्युपेतं ।
भूयः पराय च तदाह्वयमात्मने च
नत्यन्तमुद्धरतु तत्त्वमनून् क्रमेण ॥ १६ ॥
सकलवपुषि बीजं प्राणमायोज्य मध्ये
न्यसतु मतिमहङ्कारं मनश्चेति मन्त्री ।
कमुखहृदयगुह्याङ्घ्रिष्वथो शब्दपूर्व्वं
गुणगणमथ कर्त्ताऽऽदिस्थितं श्रोत्रपूर्व्वं ॥ १७ ॥